

A Fővárosi Ítéltábla a személyesen eljárófelperesnek a Rátky és Társa Ügyvédi Iroda által képviselt I. rendű és a személyesen eljáró II. rendű alperesek ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2017. július 11. napján kelt 19.G.44.564/2016/8. számú ítélete ellen az I. rendű alperes által előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését megváltoztatja és a keresetet teljes egészében elutasítja; az I. rendű alperes perköltségben való marasztalását mellőzi és kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 15 napon belül 63.392 (hatvanháromezer-háromszázkilencvenkettő) forint + áfa ügyvédi munkadíjból és 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetékből álló együttes első- és másodfokú perköltséget.

A felperes által le nem rótt 18.000 (tizennyolcezer) forint kereseti és 9.000 (kilencezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

1.

A felperes módosított keresetében az I. rendű alperessel 2006. szeptember 25-én kötött kölcsönszerződés I.4. és II.3. pontjaiban foglalt rendelkezések érvénytelenségének megállapítását kérte azok tisztességtelensége folytán a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 209/A. § (2) bekezdése és a fogyasztóval kötött szerződésben tisztességtelennek minősülő feltételekről szóló 18/1999. (II.5.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Rendelet) 1. § (1) bekezdés a), b) és j) pontja alapján. Álláspontja szerint a szerződés I.4. pontja kimentési lehetőség nélkül fordítja meg a bizonyítási terhet. Miután alávetette magát az I. rendű alperes által vezetett könyvekben és nyilvántartásban foglalt adatoknak, ezzel lemondott annak lehetőségéről, hogy a felek közötti vita esetén kétségbe vonja az I. rendű alperes által meghatározott tartozás összegét. Az I. rendű alperes jogosult ennek okán a perbeli kikötés, valamint a saját nyilvántartásai révén meghatározni a követelése összegét és azt közokiratba foglaltatni. Mindez azzal a következménnyel jár, hogy az ellene indított végrehajtási eljárást megszüntetni, illetve korlátozni csak akkor tudja, ha az I. rendű alperessel szemben indított perben a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 164. § (1) bekezdése alapján bizonyítja a régi Pp. 369. § b)

pontjában foglaltakat. Mivel a perbeli kikötés kizárólag az I. rendű alperes nyilvántartását tekinti hitelesnek a tartozás meghatározásakor, feljogosítja az alperest arra, hogy a saját nyilvántartásai alapján maga állapítsa meg, hogy a felperes teljesítése szerződésszerű-e. Ezzel az I. rendű alperes kizárta abból az egyeztetési folyamatból, amelynek célja - a felek közötti vita esetén - annak megállapítása, hogy a felperes szerződésszerűen teljesített-e, így a kölcsönszerződés I.4. pontjának második bekezdése a Rendelet 1. § (1) bekezdésének b) pontjába ütközik. A kölcsönszerződés II.3. pontja vonatkozásában arra hivatkozott, hogy a kikötés tartozás hiányában is lehetővé teszi a biztosítási összeg elvonását az adóstól, megakadályozza továbbá a régi Ptk. 260. § (2) és (3) bekezdésében foglalt diszpozitív szabály érvényesülését.

2.

Az I. rendű alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Álláspontja szerint a keresettel támadott szerződési feltétel a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) szerződéskötéskör hatályos 21. § (1) bekezdésével, valamint a jelenleg hatályos Vht. 23/C. § (1) és (2) bekezdésével, továbbá a közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. törvény (a továbbiakban: Kjt.) 111-112. §-aiban foglalt szabályokkal és a régi Pp. 195. § (1) és (6) bekezdésében foglalt előírásokkal összhangban álló rendelkezést tartalmaz, ezért a Ptk. 209. § (6) bekezdése alapján nem minősíthető tisztességtelennek. A közvetlen végrehajthatóságot nem a kölcsönszerződés I.4. pontjának rendelkezései biztosítják. A végrehajtás elrendeléséhez - záradékolás esetén - nem szükséges olyan tartalmú megállapodás, amely szerint a saját nyilvántartásai alapján határozza meg a tartozást, a végrehajtás elrendelése iránti kérelemben ugyanis a végrehajtást kérő köteles megjelölni a végrehajtani kívánt követelés összegét. A közjegyző nem vizsgálja, nem is vizsgálhatja, hogy azt a végrehajtást kérő pontosan mely adatokra alapozva jelölte meg. A kikötés semmilyen rendelkezést nem tartalmaz arra vonatkozóan, hogy a ténytanúsítványban foglaltakat a fogyasztó utóbb ne vitathatná. Amennyiben a banki nyilvántartás megfelelőségét vitatná, úgy végrehajtási eljárásban széleskörűen élhet a végrehajtás korlátozása vagy megszüntetése iránti per megindításának jogával. A kölcsönszerződés I.4. pontja nem módosítja a bizonyítási terhet a felperes hátrányára, hiszen az e pont hiányában is ugyanúgy alakul, mivel a felperes végrehajtás megszüntetési, korlátozási perre kényszerül annak érdekében, hogy a tartozás összegének nem helytálló voltát bizonyítsa, amely körülmény a közvetlen végrehajthatóság jogintézményének jellegéből fakad a jogszabályoknak megfelelően. A szerződéses rendelkezés nem ütközik a Rendelet 1. § (1) bekezdés a) és b) pontjába sem, mert nem a szerződés rendelkezésének értelmezéséről szól, továbbá nem az adós teljesítése szerződésszerűségének megállapítására vonatkozik; egyebekben pedig nem zárja ki és nem is korlátozza a fogyasztó igényérvényesítési lehetőségeit. A kölcsönszerződés II.3. pontjának támadott szerződéses rendelkezése körében hivatkozott a régi Ptk. 251. § (1) és (3) bekezdésére, a régi Ptk. 260. § (2) és (3) bekezdésére, továbbá a régi Ptk. 525. § (1) bekezdés c) pontjára. A kikötés nem tekinthető tisztességtelennek, mert a hitelnyújtónak joga és egyben kötelezettsége is, hogy gondoskodjon arról, az ingatlan értéke ne csökkenjen. Ennek egyik módja az ingatlanra kötött vagyonbiztosítási szerződés folyamatos követésének előírása és káresemény esetén a biztosítási szerződés alapján a biztosító által kifizetett összegek feletti ellenőrzési jogosultság biztosítása. A biztosítási szerződésből eredő követelések I. rendű alperesre történő engedményezése általánosan elfogadott gyakorlat.

A II. rendű alperes ellenkérelmet nem terjesztett elő.

3.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy a peres felek között 2006. szeptember 25. napján létrejött 2013930 számú kölcsönszerződés 1.4. pontjának alábbi szövegrésze, miszerint

„Felek kijelentik, és kötelezik magukat arra, hogy bármely elszámolási vita, illetve banki igény kielégítés esetére, vagy a jelen okirat szerinti kölcsönből mindenkor fennálló kölcsön és egyéb tartozás mértékére, a folyósítás tényleges időpontja, a teljesítési kötelezettség lejárta megállapítása, valamint bármely egyéb a közvetlen bírósági végrehajtás céljából szükséges tény, adat megállapítása tekintetében az Adós Banknál vezetett számlái, és a Bank nyilvántartásai, könyvei alapján készült közjegyzői okiratba foglalt ténytanúsítványt fogadják el, mint közhiteles, aggálytalan tartalmú bizonyítékot. Ennek megfelelően a kölcsön és járulékai nem, vagy nem szerződés szerinti megfizetése esetén a végrehajtás alapjául szolgáló, mindenkor fennálló kölcsön-, és járuléktartozást, továbbá a fent hivatkozott tényeket jelen okirat mellett, az adós Banknál vezetett számláiról, illetve a bank nyilvántartásai, könyvei alapján készült közjegyzői okiratba foglalt ténytanúsítvány tanúsítja, amelynek elfogadására a Felek jelen okirat aláírásával kötelezettséget vállalnak. Felek/Adós felkéri(k) a jelen okiratot szerkesztő közjegyzőt, vagy egyébként illetékességgel bíró közjegyzőt, hogy a fenti kölcsönből fennálló kölcsön és járulékai, továbbá egyéb tartozása mértékét, továbbá a fent hivatkozott tényeket, adatokat esetleges végrehajtási eljárás kezdeményezése esetén, a Bank felkérésére az Adósok banknál vezetett számlái, a Bank nyilvántartásai, könyvei alapján és nyilvántartásokba való betekintéssel közjegyzői tanúsítványba foglaltan tanúsítsa, e tekintetben a banktitok megtartásának kötelezettsége alól a felmentést megadják.”

tisztességtelen, ezért érvénytelen. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította és kötelezte az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 5.000 forint perköltséget, míg az államnak külön felhívásra 18.000 forint kereseti és 9.000 forint fellebbezési illetéket. A felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt további 18.000 forint kereseti és 9.000 forint fellebbezési illetékről akként rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

3.1.

Ítéletében tényként állapította meg, hogy a felperes mint adós és a II. rendű alperes mint adóstárs, valamint az I. rendű alperes 2006. szeptember 25-én 2013930 szám alatt kötöttek kölcsönszerződést lakásvásárlás céljára CHF alapú elszámolással, türelmi idővel és 6 hónapos kamatperiódussal. Az I. rendű alperes az adósok finanszírozása érdekében 75.946 CHF összegű kölcsönt bocsátott az adósok rendelkezésére ingatlan megvásárlásához szükséges 11.600.000 forint finanszírozási igény kielégítése céljából. A kölcsön futamidejét 300 hónapban határozták meg, amelyből 96 hónap a türelmi idő, az annuitás számítás megkezdésétől számított futamidő pedig 204 hónap volt.

A kölcsönszerződés 1.4. pontjában rögzítették, hogy a „felek kijelentik, és kötelezik magukat arra, hogy bármely elszámolási vita, illetve banki igény kielégítés esetére, vagy a jelen okirat szerinti kölcsönből mindenkor fennálló kölcsön és egyéb tartozás mértékére, a folyósítás tényleges időpontja, a teljesítési kötelezettség lejárta megállapítása, valamint bármely egyéb a közvetlen bírósági végrehajtás céljából szükséges tény, adat megállapítása tekintetében az Adós Banknál vezetett számlái, és a Bank nyilvántartásai, könyvei alapján készült közjegyzői okiratba foglalt ténytanúsítványt fogadják el, mint közhiteles, aggálytalan tartalmú bizonyítékot.

Ennek megfelelően a kölcsön és járulékai nem, vagy nem szerződés szerinti megfizetése esetén a végrehajtás alapjául szolgáló, mindenkor fennálló kölcsön-, és járuléktartozást, továbbá a fent

hivatkozott tényeket jelen okirat mellett, az adós Banknál vezetett számláiról, illetve a bank nyilvántartásai, könyvei alapján készült közjegyzői okiratba foglalt ténytanúsítvány tanúsítja, amelynek elfogadására a Felek jelen okirat aláírásával kötelezettséget vállalnak.

Felek/Adós felkéri(k) a jelen okiratot szerkesztő közjegyzőt, vagy egyébként illetékességgel bíró közjegyzőt, hogy a fenti kölcsönből fennálló kölcsön és járulékai, továbbá egyéb tartozása mértékét, továbbá a fent hivatkozott tényeket, adatokat esetleges végrehajtási eljárás kezdeményezése esetén, a Bank felkérésére az Adósok banknál vezetett számlái, a Bank nyilvántartásai, könyvei alapján és nyilvántartásokba való betekintéssel közjegyzői tanúsítványba foglaltan tanúsítsa, e tekintetben a banktitok megtartásának kötelezettsége alól a felmentést megadják.”

A kölcsönszerződés II. fejezete a kölcsön folyósításának feltételeit tartalmazta, ennek keretén belül a II.3. pontban rögzítésre került, hogy „a zálogul lekötött ingatlanfedezet(ek) legalább tűz- és elemi kár kockázatokra, legalább az ingatlan(ok) mindenkori újjáépítési értékének összegéig - ami nem lehet kevesebb, mint a szerződött kölcsön összege -, a kölcsön teljes futamidejére a bankot a kölcsön és járulékai erejéig egyedüli kedvezményezettként megjelölve, vagyonbiztosítással biztosítva van(nak) és ezt az adós a biztosítási kötvény(ek)nek, illetve ajánlat(ok)nak és/vagy a biztosító, illetve az eljáró biztosítási bróker nyilatkozatá(ai)nak bemutatásával igazolta”.

Az V.2. pontban az adós kötelezte magát arra, hogy a biztosítékul szolgáló ingatlanára vagyonbiztosítást köt vagy kötött a zálogkötelezettel, amelyben a bankot nevezi meg egyedüli és kizárólagos kedvezményezettnek. A kölcsönszerződés melléklete a szerződés megkötéséhez, illetve a szerződésszerű teljesítéshez kapcsolódó esetlegesen felmerülő költségek szabályozását tartalmazta, valamint a külföldi devizában történő finanszírozás általános kockázatairól szóló tájékoztatást rögzítette.

3.2.

Az elsőfokú bíróság ítélete jogi indokolásában rögzítette, hogy a felek között a régi Ptk. 523. § (1) bekezdésében meghatározott kölcsönszerződés jött létre. Megállapította, hogy a régi Ptk. 239/A. § (1) bekezdésében foglaltakra tekintettel nem volt szükséges a régi Pp. 123. §-ában meghatározott feltételek vizsgálata a perben, ezért a régi Ptk. 209. § (1) bekezdése, továbbá a Rendelet keresetben megjelölt pontjai alapján vizsgálta a szerződési feltételek tisztességtelenségét.

Álláspontja szerint a kölcsönszerződés 1.4. pontja szerinti közjegyzői ténytanúsítványt az I. r. alperes által vezetett nyilvántartások alapján állítja ki a közjegyző, amelyet a perbeli kikötés alapján a felperes előzetesen fogad el. Ez azt eredményezi, hogy az I. rendű alperesnek a végrehajtást megelőzően nem szükséges az adós tartozását igazolnia, hanem az adósnak kell a végrehajtási eljárásban esetleges kifogásai szerint saját tartozása összegét és mértékét bizonyítani, amellyel a bizonyítási teher megfordul. Az I. r. alperessel szemben ugyanis a felperest terheli tartozása összecszerűségével kapcsolatos állításai bizonyítása az alperesi nyilvántartásban foglaltakkal szemben, így a kikötés a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára megváltoztatja tekintettel arra, hogy az I. r. alperesnek csupán állítania kell a fogyasztó tartozásának mértékét. A Rendelet 1. § (1) bekezdés j) pontja alapján ezért állapította meg a kikötés tisztességtelenségét. Alaptalannak tartotta egyebekben a felperesnek a Rendelet 1. § (1) bekezdés a) és b) pontjaira történt hivatkozását, mivel a perbeli kikötés nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely alapján a bank önkényesen értelmezhetne bármely szerződési feltételt, vagy amely feljogosította volna annak megállapítására, hogy a teljesítése szerződésszerű-e.

A kölcsönszerződés II.3. pontjának támadott rendelkezésével összefüggésben megállapította, hogy az a jogok és kötelezettségek egyensúlyát a fogyasztó hátrányára egyoldalúan nem bontotta meg, ezért a keresetet e körben elutasította. A régi Ptk. 260. § (3) bekezdésében foglalt szabályt rögzíti ugyanis a kölcsönszerződés II.3. pontja. A banknak sem a szerződéses pont, sem a régi Ptk. alapján nincsen felhatalmazása arra, hogy az ily módon engedményezett biztosítási összeget elszámolás nélkül tartsa meg, azt az elpusztult zálogtárgy helyébe lépő értéként pótfedezetként kell felhasználnia és azzal az adósok felé kell elszámolnia.

A felperes részben pervesztes lett, ezért az I. r. alperest a perköltség fele összegének megfizetésére kötelezte, amely 18.000 forint kereseti illetékből, 9.000 forint fellebbezési illetékből és 5.000 forint másodfokú perköltségből állt.

4.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az I. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést annak megváltoztatása és a kereset elutasítása iránt. Kifejtette, hogy a szerződés I.4. pontja a Vht. jelenleg hatályos 23/C. § (1) és (2) bekezdésével, valamint a régi Pp. 195. § (1) és (6) bekezdéseivel összhangban álló rendelkezéseket tartalmaz. Egyedi ügyekben meghozott bírósági döntésekre utalva kifejtette, hogy a közvetlen végrehajthatóságot nem a kölcsönszerződés vitatott pontja biztosítja, hanem a közjegyzői okiratba foglalt egyoldalú kötelezettségvállalás és a kölcsönszerződés közokiratba foglalt felmondása, amelyek a Vht. 23/C. §-a alapján a végrehajtási záradékolás feltételeit képezik. Az elsőfokú bíróság így tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a bizonyítási terhet a szerződéses feltétel megfordítja, azt ugyanis a régi Pp. rendelkezései határozzák meg; utalt e körben a Kúria Pfv.I.21.783/2016/5. és Gfv.VII.30.285/2017. számon közzétett eseti döntéseiben kifejtett jogi álláspontra. A kifogásolt feltétel nem zárja ki, hogy a felperes a tartozás összegét vitassa, az ellenbizonyítás jogát ugyanúgy gyakorolhatja, mint a szerződés I.4. pontja hiányában.

5.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte az ítéletben kifejtettek, valamint az elsőfokú eljárás során általa előadott jogi érvek alapján.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

6.

Az elsőfokú bíróság ítéletének jogerőre emelkedett a keresetet részben elutasító rendelkezése, így azt az ítélet tábla a régi Pp. 228. § (4) bekezdése alapján nem érintette.

7.

A fellebbezés alapos.

8.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetéseivel és érdemi döntésével azonban az ítélet tábla nem értett egyet az alábbiak szerint.

Helyesen vizsgálta az elsőfokú bíróság, hogy a perben támadott szerződéses rendelkezés többletjogosultsággal ruházza-e fel az I. rendű alperest, illetve hátrányosabb helyzetbe hozza-e bármilyen módon a fogyasztó felperest.

A kölcsönszerződés I.4. pontja lényegében arról rendelkezik, hogy a felek a fennálló tartozás mértékével, a folyósítás időpontjával és a teljesítési kötelezettség lejáratával

összefüggésben az I. rendű alperes által nyilvántartott adatok alapján készült, közjegyzői okiratba foglalt ténytanúsítványt fogadják el aggálytalan tartalmú bizonyítékként.

Arra figyelemmel, hogy a kölcsönszerződés I.4. pontjában foglaltak -összepszerűen meghatározott követelésre vonatkozó, magyarázatot nem igénylő, kifejezett és félreérthetetlen nyilatkozat hiányában - nem minősülnek a régi Ptk. 242. §-a szerinti tartozáselismerésnek (EBH2000. 309.), joglemondásnak vagy valamely vélelmet tartalmazó rendelkezésnek sem, a szerződési feltétel a bizonyítási terhet nem befolyásolja, így nem sérti a Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés j) pontjában foglaltakat. Az I. rendű alperes számára nem biztosít ugyanis többletjogokat a tartozás érvényesítésével összefüggésben, ennek okán az ítéletálla álláspontja szerint nem állapítható meg, hogy a fogyasztót a kikötés hátrányos helyzetbe hozná.

Amennyiben ugyanis az I. rendű alperes a követelés érvényesítése érdekében pert indít, akkor a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 265. § (1) bekezdése alapján őt terheli a bizonyítási kötelezettség a fennálló tartozás összege vonatkozásában. A nyilvántartásai alapján általa csatolt adatok helyességét az adós felperes a perben vitathatja, a kölcsönszerződés I.4. pontja ezért a bizonyítási eljárás menetét nem befolyásolja. A kölcsönszerződésből eredő tartozás Vht. 23/C. § (1) bekezdésén alapuló végrehajthatóságát pedig nem a perben támadott rendelkezés teszi lehetővé, mivel a közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződés e kikötés hiányában is ellátható végrehajtási záradékkal, a felmondás megtörténtének és a felperes részére történt kézbesítésének közjegyzői okirattal való igazolása alapján. A végrehajtás az I. rendű alperes által közölt adatok alapján rendelhető el, a nyilatkozat alapján készült közjegyzői okirat ugyanakkor nem ügyleti okirat, hanem a közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. törvény (a továbbiakban: Kjt.) 111 §-a szerinti jogi jelentőségű tényeket tanúsító okirat. A tanúsítvány kiállítása során a közjegyző az egyoldalú kérelmet foglalja közokiratba, annak alaposságát nem vizsgálja. A kiállított ténytanúsítvány közokirat, amely a Pp. 323. § (3) bekezdése szerint csupán azt bizonyítja, hogy az I. rendű alperes a nyilatkozatát mely tartalommal tette meg a feltüntetett időpontban. Ezért nem alkalmas önmagában arra, hogy a bizonyítási terhet a fogyasztóra hárítsa. A végrehajtási záradék kibocsátása iránti kérelem elbírálása során nem vizsgálja a közjegyző a felmondás jogszerűségét, így a követelés összepszerűségét sem. A végrehajtási záradék kiállítása esetén pedig a fogyasztó a régi Pp. 369. §-a szerinti végrehajtás megszüntetése, vagy korlátozása iránti perben vitathatja a vele szemben érvényesített követelést. A bizonyítási teher ez esetben a pert indító felperest terheli, azonban nem a perben támadott szerződéses rendelkezésre, hanem a végrehajtás megszüntetési és korlátozási perekben irányadó eljárásjogi rendelkezésekre alapítottn.

Az Alkotmánybíróság az 1245/B/2011. számú AB határozatban összegezte álláspontját a Vht. 23/C. §-t is érintően, amely szerint a záradékolást szabályozó rendelkezések nem alkotmányellenesek, a közjegyző által törvényes jogkörében elkészített okirat meghozatalát, valamint annak végrehajtási záradékkal történő ellátását ugyanis ugyanolyan garanciális eljárások előzik meg, mint a bírósági határozatokét. A Vht. szabályai lehetőséget adnak a végrehajtási záradék törlésére, a közjegyző határozatával szemben a fél bírósághoz fordulhat. Az Európai Unió Bíróságának C-32/14. számú ügyben hozott határozata szerint sem összeegyeztethetetlen a záradékolás szabályozása a 93/13/EGK tanácsi irányelv követelményeivel (a C-34/18. számú ítélet [53]-[59] pontjaiban is erre az álláspontra helyezkedett a bíróság).

A perbeli kikötés a szerződésből eredő jogokat és kötelezettségeket tehát nem állapítja meg egyoldalúan és indokolatlanul a szerződési feltétel támasztójával szerződést kötő fél hátrányára a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megsértésével [régi Ptk. 209. § (1) bekezdés]. Az ítéletábra utal e körben az egységesnek tekinthető bírói gyakorlatra, amely szerint a hasonló szerződéses rendelkezések a Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés a), b) és j) pontjában foglaltakat a fentiek szerint nem sértik (EBH2018. G.1., BH2018. 146.).

9.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését a perköltségre is kiterjedően a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében megváltoztatta és a keresetet teljes egészében elutasította.

10.

Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatása következtében a felperes az első- és másodfokú eljárásban pervesztes lett, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az első- és másodfokú perköltség megfizetésére, amely a jogi képviselő munkadíjából és az I. rendű alperes által lerótt fellebbezési illetékből állt. Az ítéletábra a munkadíj általános forgalmi adóval növelt összegét az elsőfokú eljárás vonatkozásában a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) és (6) bekezdésében foglaltakra figyelemmel 30.000 forintban, míg a másodfokú eljárásban a 2. § (1) bekezdés a) pontja szerint 33.392 forintban állapította meg. A II. rendű alperesnek költsége nem merült fel, így az ítéletábrának a perköltségéről rendelkeznie nem kellett. A felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt további 18.000 forint kereseti és 9.000 forint fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2020. április 14.

. Sándor Ottó s. k.
a tanács elnöke

. Vasady Loránt Zsolt s. k.
előadó bíró

. Balsai Csaba Zoltán s. k.
bíró